

„Boh si obyčajne volí slabé nástroje.“

Pane, sme spokojní v твоjich zranených rukách. Mocne nás zovri, stisni nás!, aby sme sa zbavili všetkej pozemskej biedy, aby sme sa očistili, aby sme sa roznieťili, aby sme cítili, že sme napojení tvojou krvou! – A potom nás hod' ďaleko, ďaleko! na pole, hladných po žatve, po stále plodnejšom rozsievaní z lásky k tebe. (Vyhňa, 5)

30. november

Niečo podobné sa stalo aj s nami. Bez veľkej námahy by sme v našej rodine, medzi priateľmi a známymi – ak už nemáme hovoriť o obrovskej panoráme sveta – mohli nájsť toľko iných ľudí, ktorí by boli oveľa schopnejší než my prijať Kristovo povolanie. Oveľa jednoduchší, múdrejší, vplyvnejší, dôležitejší, vďačnejší a veľkorysejší.

Keď sa nad tým zamýšľam, cítim sa zahanbene. Ale som si tiež vedomý, že naša ľudská logika nie je schopná vysvetliť skutočnosti týkajúce sa poriadku milosti. Boh si obyčajne volí slabé nástroje, aby sa jasne ukázalo, že dielo je jeho. (..) Bez toho, že by z našej strany išlo o nejaké zásluhy, som vám vravieval, že základ nášho povolania tkvie v uvedomení si vlastnej úbohosti a v poznaní, že svetlo viery, ktoré osvecuje našu dušu, dobročinná láska, ktorou milujeme, a nádej, ktorá v nás udržiava túžbu po Bohu,

sú nezaslúženými Božími darmi.
Nerásť v pokore by preto znamenalo
stratiť zo zreteľa cieľ Božieho
vyvolenia: ut essemus sancti –
osobnú svätosť.

Až na základe pokory sa dá teraz
pochopiť celý zázrak Božieho
povolania. Ruka Krista nás vybrala z
pšeničného poľa; rozsievateľ zviaza vo
svojej prebodnutej dlani priehrštie
pšenice. Zrno sa skropí a nasiakne
Kristovou krvou. Napokon Pán túto
pšenicu rozhodí do vzduchu, aby sa
skrz odumretie stala životom a
padnutím do zeme bola schopná
priniesť znásobenú úrodu zlatých
klasov. (Ísť s Kristom, 3)